

Urunk megkeresztelkedése – 2010. január 10.

Egy papnak volt egy jó barátja, aki azonban nem volt hívő. Sok, még gyerekkortól halmozódó élmény kötötte össze őket. A papnak szinte csupa jó tapasztalatai voltak barátja személyiségével kapcsolatban, nagyon erényes embernek ismerte meg. Egy alkalommal így szólt hozzá: „Te olyan nagyszerű ember vagy, értékebb életet élsz, mint számos keresztény. Mondd, miért nem leszel hívő, miért nem keresztelkedsz meg?” Barátja így felelt: „Tudod, ha az a kereszténység, amiről te beszélsz, akkor az nagyon magasztos dolog, és én félek, hogy nem lenne erőm hozzá. Ha viszont az a kereszténység, amit általában véve magam körül látok a megkeresztelt emberek részéről, akkor nincsen kedvem hozzá. Abban nincs semmi vonzó.”

Urunk Jézus megkeresztelkedésének ünnepén érdemes kissé elgondolkodnunk azon, mit is jelent számunkra, hogy meg vagyunk keresztelve, hogy keresztények vagyunk. Jelent-e egyáltalán valamit? Nem kevesen talán úgy gondolják, ők tesznek szívességet az Istennek vagy az egyháznak, ha hajlandók megkeresztelkedni. Amikor pedig arról hallanak, hogy ez elkötelezettséggel is jár, megtéréssel, egy sokszor nem könnyű életforma felvállalásával, akkor hóbörögnek. Pedig – amint az evangéliumban hallottuk – még Jézus életében is új fejezetet nyitott a Jordán vizében történt alámerülés. Neki nem volt ugyan szüksége megtérésre, büntől való megtisztulásra, mint a többi keresztelkedőnek, azonban ez az esemény jelentette számára nyilvános működésének kezdetét, az Atyától kapott megváltói küldetés teljesítésének nyitányát. Keresztelő János keresztségének felvételével Jézus kinyilvánította, hogy Istennek engedelmes fia akar lenni, aki teljesíti Atyja akaratát. Az Atya pedig a Szentlélek elküldése és égi szózata által kinyilvánította, hogy Jézust egyszülött Fiának tekinti, akit a világba Messiásként küldött el. „Ez az én szeretett Fiam, Őt hallgassátok!”

A keresztség számunkra is istengyermeki életünk kezdetét jelentheti, ha igazi hittel és elkötelezettséggel kérjük. Egy egész életünkre kiterjedő küldetéssel ruház fel, melynek lényege részben az, hogy saját üdvösségünkön munkálkodunk, részben pedig az, hogy másokat is segítünk eljutni a keresztény hit igazságainak felismerésére és megélésére.

Néhány napja hittanórán konkrétan elhangzott felém a kérdés – nem először életem során: „Mit érek el azzal, ha megkeresztelkedek? Mi jó van abban?” Ez a kérdés nem feltétlenül felháborító provokáció. Teljesen természetes megnyilvánulás is lehet, hiszen valóban: miért tegyek valamit, ha az nem jó valamire? Sajnos a legtöbb megkeresztelt ember életéből nem olvasható ki semmi plussz, semmi jobb, semmi több azokéhoz képest, akik nem lettek keresztények. Bizony, egyértelműen látszania kéne Isten gyermekeinek életmódján azoknak az értékeknek, amelyek másokat is vonzanak az Atya felé. Ezek közül néhányat a mai olvasmányok fel is sorolnak:

A keresztény ember nagyobb szeretettel, elfogadással, türelemmel van embertársai felé, mint mások. „A megroppant nádat nem töri össze, a pislákoló

mécsbelet nem oltja ki.” Egy olyan világban, ahol sokan keresztültaposnak egymáson, kihasználják a másik ember legkisebb gyengeségét is, a hívőnek fel kell karolnia az elesettet, hordoznia mások gyengeségeit.

A krisztuskövető ember „nem lankad el, sem kedvét el nem veszíti”, hanem kitart a jó keresésében és megvalósításában. Mikor körülöttünk olyan sokan feladják életük egy-egy értékes dimenzióját, elveszítik reményüket, akkor a kereszténynek saját kitartásával bátorságot, erőt kell öntenie a lankadókba.

A hívő ember az igazság megismertetésén és megszilárdításán fáradozik. Vagyis ebben az összevissza, értékrend nélküli világban szilárd értékeket képvisel a szavaival, s a tetteivel is annak igyekszik megfelelni. Bátran tanúságot tesz Jézus evangéliumáról és Isten parancsainak fontosságáról az erkölcsi életben, s anélkül, hogy bárkit is kényszerítene, saját életében megalkuvás nélkül érvényre juttatja a keresztény tanokat. Ezzel biztos támaszkodót nyújthat a kereső és csalódott felebarátainak. Ha mi keresztények így tudnánk élni, sokkal kevesebben kérdeznék, „mire is jó egyáltalán a kereszténység?” A Szentlélek segít nekünk ebben!